

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4To/10/2019
Identifikačné číslo spisu: 9519100084
Dátum vydania rozhodnutia: 15.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:9519100084.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. júna 2021 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudkýň JUDr. Aleny Šiškovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci obžalovanej Mgr. Z. C. (predtým R.), pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), písm. c) Tr. zák., o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 12. septembra 2019, sp. zn. PK - 1 T 10/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovanej Mgr. Z. C., predtým R. s a z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej aj „súd prvého stupňa“) z 12. septembra 2019, sp. zn. PK-1 T 10/2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), bola obžalovaná Mgr. Z. C., predtým R. (ďalej len „obžalovaná“ alebo „odvolateľka“) uznaná za vinnú zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), písm. c) Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 13. júla 2018 v presne nezistenom čase od 10.30 h do 13.00 h v M. v priestoroch J. na C. G. č. X, pri vykonávaní inšpekcie práce v súvislosti so svojim pracovným zaradením na Inšpektoráte práce C., M. č. XX, C., kde bola zaradená na pozíciu inšpektora práce vo funkcii štátny radca - inšpektor práce, žiadala v súvislosti s touto inšpekciou v spoločnosti O. so sídlom Y, O., IČO: XX XXX XXX (ďalej len „O.“), ktorej štatutárom je Ing. O. E., od tam prítomného M. K. - druhá Ing. O. E. - ako vedúceho prevádzky reštaurácie pod názvom J., finančný úplatok vo výške 4.000 Eur, ktorý odôvodňovala tým, že v prevádzke boli prítomní štyria pracovníci bez pracovných zmlúv a za to môže byť uložená pokuta vo výške štvornásobku sumy 2.000 Eur, t. j. 8.000 Eur, na námietky M. K., že uvedené osoby sú prítomné v prevádzke z dôvodu pracovného pohovoru, požiadavku na úplatok znížila na sumu 3.200 Eur za to, že kontrola dopadne v prospech spoločnosti O., a na tieto účely nechala na seba telefonický kontakt s tým, že ak M. K. zoženie peniaze do dvoch týždňov od vykonania tejto inšpekcie, má ju telefonicky kontaktovať na účely odovzdania ňou požadovaného finančného úplatku, pričom po viacerých telefonických kontaktoch v období od 25. júla 2018 do 22. augusta 2018 medzi M. K. a ňou,

dňa 22. augusta 2018 v čase približne o 16.50 h na parkovisku na ul. M. v C. v blízkosti budovy Inšpektorátu práce C. finančný úplatok od M. K. vo výške 3.200 Eur prijala a súčasne M. K. odovzdala Záznam o výsledku inšpekcie práce č. IKO-64-11-2.3/Z-A25-18 zo dňa 3. augusta 2018, v ktorom v zistených skutočnostiach štyri osoby prítomné v reštaurácii v deň inšpekcie neuviedla a v záveroch uviedla, že neboli zistené nedostatky v oblasti dodržiavania zákazu nelegálneho zamestnávania v rozpore s ustanoveniami § 13 ods. 2, ods. 3 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce v platnom znení, nakoľko nevypracovala protokol, ale záznam,

za čo jej súd podľa § 329 ods. 2, § 41 ods. 1, § 38 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 36 písm. j), § 37 písm. h) Tr. zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. ju na výkon trestu zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň obžalovanej podľa § 56 ods. 1, § 38 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 36 písm. j), § 37 písm. h) Tr. zák. uložil peňažný trest vo výške 4 000 Eur a podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Proti napadnutému rozsudku podala obžalovaná odvolanie, ktoré zahlásila do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku, pričom napadla rozhodnutie čo do výroku o vine a treste a namietala i konanie, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Odvolanie bolo písomne odôvodnené prostredníctvom obhajcu obžalovanej JUDr. Jozefa Madeja podaním doručeným súdu prvého stupňa 30. októbra 2019. V rámci uplatnených dôvodov odvolania obžalovaná súdu vytkla chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä nejasnosť alebo neúplnosť skutkových zistení a nedostatočné vysporiadanie sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.) a porušenie ustanovení o konaní, ktoré rozsudku predchádzalo, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba (§ 307 ods. 2 Tr. por.). Zároveň uplatnila návrhy na doplnenie dokazovania v zmysle § 326 ods. 5 Tr. por., konkrétne predložila faktúru č. Y. od dodávateľa I., Metodické usmernenie na navrhovanie pokút z júna 2018 a potvrdenie o doručovaní balíka. Nevyhnutnosť doplniť dokazovanie odôvodnila s poukazom na závery súdu prvého stupňa, ktorý vzhľadom na zachytenú komunikáciu považoval postup obžalovanej a jej kolegyne v rámci výkonu inšpekcie za koordinovaný, čo obžalovaná popiera a vyvracia práve predmetnou faktúrou a potvrdením. Tieto majú preukazovať, že v daný deň očakávala od kuriéra súkromnú zásielku s liekmi a kozmetickými prípravkami, preto minimálne v tejto časti komunikácie išlo o súkromný rozhovor medzi ňou a kolegyňou, nie o výkon inšpekcie. Súd ju nesprávne vyhodnotil a pripísal jej relevantný význam v prejednávanej veci. Metodické usmernenie má potom preukazovať, že suma 8 000 Eur je suma zodpovedajúca zisteniu nelegálnej práce v prípade štyroch osôb, pričom celý čas komunikácia zahŕňala práve túto potenciálnu pokutu. V samotnom odôvodnení odvolania obžalovaná uplatnila námietky smerujúce proti

- nesprávne skutkové posúdeniu dôkazu,
- nesprávne zisteniu skutkového stavu,
- nevysporiadaniu sa s okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie,
- procesným nezrovnalostiam,
- nesprávne právnemu posúdeniu veci.

Nesprávne skutkové posúdenie dôkazu, konkrétne výpovede M. K., malo podľa obžalovanej spočívať v tom, že súd prvého stupňa túto výpoveď nesprávne vyhodnotil v jej neprospech. Zo žiadneho dôkazu podľa nej nevyplýva, že si úplatok vypýtala, ani z výpovede M. K., ktorý uviedol, že on to tak len vnímal. Na žiadnej nahrávke v rámci prepisu zaznamenaných hovorov nie je zachytené, že by obžalovaná pýtala úplatok priamo, a k takémuto záveru podľa nej nemožno dospieť ani z kontextu. Súd na podporu svojej domnienky vytrhol z kontextu útržky slov, ktoré vôbec nereflektujú korupčné správanie obžalovanej, len korupciu M. K.. M. K. mal stres z toho, že mal na prevádzke ľudí, ktorí vykonávali prácu načierno. Hrozila mu pokuta a jeho správanie bolo korupčné. Oveľa logickejšie sa preto podľa obžalovanej javí vysvetlenie, že M. K. sa snažil podplatiť inšpekciu, nie naopak. Úvaha o znížení počtu kontrolovaných osôb, ako aj ponuka, že ak donesie pracovné zmluvy a prihlášky do dvoch týždňov, môže to mať vplyv na výsledok kontroly, je podľa obžalovanej priamo vyvoditeľná z obsahu nahrávky, na rozdiel od vysvetlenia súdu, že išlo celý čas o úplatok. Záver, že malo ísť o úplatok, bol nesprávne pochopený, nejednoznačný, nerešpektujúci zásadu v pochybnostiach v prospech

obžalovaného. Obžalovaná zhrnula, že ak sa v predmetnej komunikácii rozprávalo o číslach, hovorilo sa o možnej výške pokuty, ak odzneli slová o hodinách, nešlo o úplatok, ale o zabezpečenie dokladov, ak sa hovorilo o ustúpení v polovici, nehovorilo sa o úplatku, ale o možnom znížení počtu kontrolovaných subjektov, ak sa hovorilo o tom, že K. dostal riešenie, išlo o riešenie v zmysle zníženia počtu kontrolovaných subjektov, ak sa hovorilo o „stovkách“, súviselo to so zákonnou sankciou. Toto všetko podľa obžalovanej preukazujú prepisy hovorov, ktoré zostali nepovšimnuté, a súd sa s nimi nevysporiadal a nevzal ich do úvahy.

V rámci namietaného nesprávneho zistenia skutkového stavu obžalovaná vytkla súdu jeho záver o tom, že už v prvých piatich minútach po príchode na prevádzku malo byť obžalovanej zrejmé, že bola zistená nelegálna práca. Tento záver je podľa nej v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním. Po piatich minútach neboli spísané ani zápisnice a neboli vydokladované a preukázané znaky závislej práce tak, ako to vyžadujú príslušné predpisy. Neboli predložené pracovné zmluvy, prihlášky do Sociálnej poisťovne, ani poverenie M. K., ktorý nebol štatutárom kontrolovanej prevádzky ani zamestnávateľom. Navyše ani mobilná aplikácia Sociálnej poisťovne negarantuje úplnosť a správnosť všetkých údajov, preto obžalovaná musela mať v rámci kontroly tieto skutočnosti vydokladované, v opačnom prípade by rozhodla arbitrárne. Žiadny návrh riešenia, ktorý súd dal do úvodzoviek, a ktoré vyhodnotil ako prijímanie úplatku, nebolo dôkazmi preukázané. Obžalovaná sa ohradila aj voči záveru súdu, že vedome neuviedla v zázname štyri osoby, ktoré boli kontrolované na prevádzke, pričom na to, aby skutočnosť zistenú kontrolou uviedla zákonným spôsobom, nepotrebovala súčinnosť inej osoby. Obžalovaná vysvetlila, že potrebovala mať preukázanú závislú prácu, k čomu nestačí len záznam z kontroly zachytávajúci len to, že určitá osoba bola z určitého dôvodu na pracovisku. Potrebovala pracovné zmluvy, ktoré od K. opakovane žiadala a ktoré jej odovzdal so slovami „tu sú tie zmluvky“, napriek tomu, že s istotou vypovedal, že žiadne zmluvy nikdy neodovzdával. Napokon aj skutočnosť, že obžalovaná odovzdala záznam a nie protokol, bola logicky vysvetlená. K. jej mal priniesť príslušné doklady, pričom ak by ich odovzdal, ako sľuboval, bola by preukázaná závislá práca a vydaný záznam by reflektoval skutočný stav. Ak by tieto neodovzdal, záznam by obžalovaná zrušila protokolom. To, že si obsah obálky neskontrolovala, by podľa nej malo právny význam vtedy, ak by vydaný záznam mal byť definitívnym rozhodnutím bez možnosti opravného prostriedku. K ďalším skutočnostiam obžalovaná vysvetlila, že každý inšpektor postupuje inak a má vlastný štýl práce. Je podľa nej bežnou praxou nechávať na seba telefónne čísla pre prípad potrebnej komunikácie ohľadne doplnenia dokladov a dokumentov na ukončenie kontroly. Nie je nikde zakotvené, čo sa do záznamu o kontrole uvedie alebo aké dátumy sa vykážu a ako sa bude ďalej postupovať. Obžalovaná kontrolu vyhodnotila ako záznam pre dvoch zamestnancov na prevádzke, čo neznamená, že s K. bola dohodnutá. V ďalšom poukázala na to, že vypracovanie oznámenia o korupčnom správaní, ktoré vykazoval M. K., nie je povinnosťou inšpektora práce, a na takýto postup nebola povinná v zmysle interného prepisu, pokynu, praxe či zákonnej úpravy. Inšpektor práce sa pri výkone kontroly veľmi často stretáva s takýmto správaním kontrolovaných subjektov, z ničoho im však nevyplýva povinnosť všetky takéto situácie nahlasovať. Obžalovaná nepodala trestné oznámenie na M. K., poukázala však na to, že trestné stíhanie nezačal ani vyšetrovateľ napriek tomu, že všetky nahrávky mal k dispozícii. Obžalovaná súdu ďalej vytkla nepochopenie priebehu kontroly a jej osobitného konania, ktorého vysvetlenie z jej strany označil za zahmlievanie. Zdôraznila, že k žiadnemu manipulovaniu s výsledkom kontroly nedošlo a ona konala len v intenciách metodického pokynu. K neotvoreniu obálky doplnila, že zabudla na stretnutie s K., stretla sa s ním potom v čase, kedy bol úrad už zatvorený, preto nemala potrebu skúmať, či tam doklady naozaj boli. Ďalším dôvodom bola aj skutočnosť, že ju o tom ubezpečil, už skôr jej pracovné zmluvy na osobnom stretnutí odovzdal, a ak by tam neboli, riešila by to až na druhý pracovný deň s tým, že metodický pokyn jej umožňoval zrušiť záznam a vydať protokol. V ďalšom obžalovaná spochybnila výpoveď M. K., ktorý podľa nej vo viacerých otázkach klamal (odovzdanie pracovnej zmluvy, obálky, peňazí a iné). Napriek tomu súd jeho výpovedi pripísal rozhodujúcu dôkaznú silu bez toho, aby sa podrobne vysporiadal s množstvom závažných protirečení, ktoré si K. prispôboval na súde, nič si nepamätal a mnoho skutočností si len subjektívne domyslel. Jeho výpoveď nekorešpondovala so žiadnymi ďalšími dôkazmi, pričom súd rozpory v jeho výpovedi bagatelizuje a hodnotí ich ako drobné. Podľa obžalovanej však vo veci existujú rozpory v zásadných veciach. Odvolateľka súdu vytkla aj hodnotenie jej obrany ako účelovej bez bližšieho vysvetlenia, najmä vo vzťahu k jej vyjadreniu, že ak by

neprišla polícia, spis by skompletizovala a skontrolovala. Bolo potvrdené aj ďalšími svedkami, že počas práce so spisom dochádza k rôznym interným kontrolám, že sa bežne po ukončení spisu stáva, že sa zistia určité nedostatky v dátumoch a podobne, o čom obžalovaná podrobne vypovedala, súd tejto časti jej výpovede však nevenoval pozornosť a bez ďalšieho ju vyhodnotil ako zahmlievanie. Napokon obžalovaná poukázala aj na nezrozumiteľnosť nahrávky v časti, kde M. K. hovorí, že v obálke je 3 200 Eur, prepis nahrávky podľa nej nekorešponduje s audio stopou, a spochybnila výpoveď Ing. V. Z., najmä čo do tvrdenia, že spis sa po nahratí už nekontroluje, keďže obžalovaná mala nad sebou Mgr. L., ktorý by kontroloval jej podpis.

V rámci vytýkaného nevysporiadania sa súdu s okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie obžalovaná namietala, že zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že očakávala v obálke peniaze. Za účelom preukázania tejto skutočnosti podrobne citovala z prepisov zvukových záznamov pasáže, v ktorých sa spomína odovzdanie dokladov, a vysvetlila, že s K. sa už nechcela stretnúť, chcela, aby jej obálku s dokladmi poslal po kolegovi C.. Súd podľa nej ignoroval dôkazy a dopustil sa absolútne nesprávneho a neúplného záveru, keď konštatoval, že K. obžalovanej už nemal čo priniesť, keďže táto zápisnicami spísanými s osobami prítomnými na prevádzke disponovala. Súd ignoroval výpovede svedkov obsahujúce zoznam dokladov, ktoré musí obsahovať spis kontrolovaného subjektu, prepisy hovorov, z ktorých jasne vyplýva, že doklady niekoľkokrát žiadala, ďalej ignoroval skutočnosť, že samotné zápisnice nepostačujú na kvalifikované rozhodnutie o tom, či bola preukázaná závislá práca alebo nie, a ignoroval aj zákon o inšpekcii práce a metodický pokyn. Súd nevenoval dostatočnú pozornosť dokazovaniu vo vzťahu k priebehu kontroly, navyše si protirečil, ak konštatoval, že bolo v právomoci obžalovanej predložiť všetky doklady potrebné pre prípadné uloženie následných sankcií, a na druhej strane tvrdil, že si obžalovaná mala vystačiť so zápisnicou. Upozornila na rozpor v tom, prečo K. dňa 2. augusta 2018 odovzdal pracovnú zmluvu a nie úplatok, ak už ho mal pripravený. Zo žiadneho kontextu dôkazov podľa nej nie je možné usúdiť, že pojem doklady v skutočnosti majú znamenať peniaze, rovnako tak zmienka o rôznych sumách v prepisoch neznamená, že malo ísť o úplatok. Podľa odvolateľky sa vytrhlo z kontextu, čo sedelo do odôvodnenia, a každý dôkaz v jej prospech sa opomenul. Súd ďalej nepripísal rozhodujúci význam preukazovaniu doslovnej formulácie výzvy vyšetrovateľa, či ju vyzval na vydanie peňazí, obálky alebo dokladov, a ospravedlnil nevedomosť K. o druhu obálky, v ktorej odovzdal peniaze, s tým, že ide o drobný rozpor, pričom táto skutočnosť bola uvedená už v trestnom oznámení. S takýmto záverom súdu obžalovaná vyjadrila nesúhlas, podľa nej bolo preukázané, že peniaze dostal K. v obálke s logom banky, avšak obžalovanej odovzdal bielu obálku, teda obálku, v ktorej očakávala doručenie príslušných dokladov. Bolo by nápadné, ak by K. odovzdával obálku s logom banky, túto by obžalovaná isto neprevzala. Touto skutočnosťou sa však súd nezaoberal, hoci to podporuje obhajobu obžalovanej, že žiaden úplatok nevyžiadala, preto ho nemohla ani očakávať. Uzavrela, že v konaní existuje dôkazná núdza, pretože výpoveď M. K. a jeho nahrávky bola vyvrátená dôkazmi, a súd ju vyhodnotil bez vzájomnej súvislosti s ďalšími dôkazmi. Výpoveď Ing. Z., záznam z kontroly, ani zápisnica z porady nie sú dôkazmi, z ktorých je možné dospieť k záveru, že si vypýtala úplatok. Súd z týchto dôkazov len nadobudol pocit jej viny, ktorý je nesprávny, s ohľadom na zásadu in dubio pro reo. Súd musí mať z vykonaného dokazovania preukázané nielen subjektívne, ale najmä objektívne - smerom k verejnosti, že vykonané penzum dôkazov poskytuje nespochybniteľný záver o vine obžalovaného. Súd nie je kompetentný rozhodovať o tom, čo je a čo nie je logické, navyše v súvislosti s vecou, ktorá nespadá do jeho právomoci. Skutočnosť, že súd nepovažoval za štandardný postup, keď obžalovaná ihneď obálku neotvorila, nemôže byť hodnotená ako dôkaz s dôkaznou silou preukazujúcou vinu a nemôže byť ani disciplinárnym previnením. Celé odôvodnenie rozsudku v hodnotiacej časti operuje len s domnienkami súdu, namiesto subsumovania konkrétneho priameho dôkazu pod konkrétnu časť skutkovej vety. Trestný čin prijímania úplatku je dokonaný momentom jeho zapýtania, preto sa musí zapýtie preukázať. K tomu zo strany obžalovanej nikdy nedošlo.

V rámci procesných nezrovnalostí odvolateľka poukázala na procesnú chybu vyšetrovateľa, ktorý mal všetky zápisnice s variantami priebehu úkonu predpripravené, pričom zápisnica o úkone sa má spisovať až pri samotnom úkone, nie pred ním. V dôsledku toho podľa obžalovanej došlo k pochybeniu, keď zo zápisnice vyplýva, že na výzvu polície vydala peniaze, pričom odovzdala len bielu obálku. Došlo k zneužitiu stresovej situácie, keď podpísala vydanie bankoviek, avšak reálne vydávala len bielu obálku v

domnienke, že sú v nej doklady. Vytkla aj skutočnosť, že v spise sa nachádza len jeden úradný záznam o odovzdaní peňazí K., pričom mu boli odovzdané dvakrát. Chýbajúce záznamy teda preukazujú, že orgány činné v trestnom konaní samé rozhodovali o tom, čo v spise bude a čo nie. Uvedený postup nastoľuje domnienku o manipulácii so spisom. Navyše obálka, v ktorej mali byť peniaze odovzdané, sa v spisovom materiáli nenachádza, hoci ide o dôkaz, ktorý mal byť súčasťou spisu. Obžalovaná dodala, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, na základe akej úvahy súd dospel k výške peňažného trestu a jeho primeranosti a v tomto smere je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný.

Nesprávne právne posúdenie veci odvolateľka vytkla v súvislosti s hodnotením dôkazov, ktoré nepovažovala za súladné s § 2 ods. 12 Tr. por. Upresnila, že dôkazný postup je potrebné vyčerpávajúcym spôsobom logicky popísať a vecne presvedčivým spôsobom zdôvodniť. Záver súdu o účelovosti jej obhajoby je podľa nej lakonický a nemôže obstať. Súd nerešpektoval § 168 ods. 1 Tr. por., keďže nezdôvodnil, prečo pripísal dôkaznú váhu výpovedi M. K. a výpoveď obžalovanej označil za účelovú, pričom výpoveď K. je v úplnom rozpore s listinnými dôkazmi a nahrávkami tvoriacimi spis. Poukázala tiež na zásadu náležitého zistenia skutkového stavu a citujúc rozhodnutia Najvyššieho súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva (uznesenie Najvyššieho súdu z 24. júla 2019, sp. zn. 6 To 6/2018, a iné, Lavents proti Lotyšsku a iné) zdôraznila význam zásady in dubio pro reo s tým, že napadnutý rozsudok podľa nej nenaplnil elementárnu požiadavku trestnej spravodlivosti spočívajúcej v nevyhnutnosti prokurátora preukázať vinu nad akúkoľvek pochybnosť a vo veci bolo rozhodnuté v rozpore s rešpektovaním fundamentálnej zásady spočívajúcej v pochybnostiach rozhodnúť v prospech obžalovaného. Odvolateľka uzavrela, že objektívna stránka, ktorá mala byť jej konaním naplnená, je absolútne nepochopená. Nikdy sa nedopustila výkonu právomoci v rozpore so zákonom. M. K. si bol vedomý porušenia zákona, preto nemal inú možnosť, len odpútať pozornosť od výkonu kontroly, vymyslel si príbeh o zapýtaní úplatku, prekrútil rozhovor o pokute na úplatok, do obálky namiesto požadovaných dokladov vsunul peniaze a docielil, aby sa vec javila, že obžalovaná prevzala úplatok, nič tomu však nenasvedčuje. K. je osoba viackrát súdne trestaná. Sofistikovanosť, ktorú súd videl v konaní obžalovanej, bola v skutočnosti v konaní K.. Množstvo súvislostí, ktoré sa súdu javili ako neštandardné, sa kumulovali v jej neprospech veľmi nešťastne. Nikdy úplatky nepýtala.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti obžalovaná žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že napadnutý rozsudok v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zruší a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodne sám tak, že ju podľa § 285 písm. b) Tr. por. spod obžaloby prokurátora oslobodí.

V súlade s ustanovením § 314 Tr. por. prvostupňový súd odôvodnenie odvolania doručil ostatným stranám konania, vyjadrenie k nemu však nebolo podané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) pred vydaním rozhodnutia o odvolaní preskúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že tento riadny opravný prostriedok je prípustný (§ 306 ods. 1 Tr. por.), bol podaný oprávnenou osobou a vo vzťahu k výrokom, proti ktorým je prípustný (§ 307 ods. 1 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na zákonom určenom mieste (§ 309 ods. 1, § 310 ods. 1 Tr. por.), má všetky zákonné náležitosti (§ 311 ods. 1, ods. 2, ods. 4 Tr. por.) a zo strany odvolateľky nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania (§ 312 Tr. por.), teda nie je dôvod na postup podľa § 316 ods. 1 Tr. por.

V ďalšom kroku Najvyšší súd ex offio pristúpil k preskúmaniu možnej existencie dôvodov pre zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa v zmysle § 316 ods. 3 Tr. por., podľa ktorého odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že a) súd rozhodol v nezákonnom zložení, b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Zistil pritom, že Špecializovaný trestný súd rozhodol v senáte (§ 11 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pri zohľadnení § 349 ods. 1 Tr. por.), ktorému bola vec pridelená v súlade so zákonom (§ 51 ods. 1 veta prvá, § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o

zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov); a obžalovaná Mgr. Z. C. - R. bola v priebehu prípravného konania i konania pred súdom zastúpená advokátom (v prípravnom konaní JUDr. Tomášom Čverčkom a JUDr. Jaroslavom Homzom, v konaní pred súdom dočasne JUDr. Jaroslavom Homzom a následne JUDr. Jozefom Madejom, ktorý ju zastupuje aj v odvolacom konaní), pričom zároveň nebol daný dôvod povinnej obhajoby podľa § 37 Tr. por. Pokiaľ ide o prítomnosť obžalovanej na hlavnom pojednávaní, táto bola zabezpečená v celom jeho priebehu, a to dňa 8. júla 2019, 9. júla 2019, 11. septembra 2019 a 12. septembra 2019, za osobnej účasti obžalovanej i jej obhajcu. Dôvod na postup podľa § 316 ods. 3 Tr. por. teda odvolací súd nevzhladol.

V zmysle § 326 ods. 1 veta prvá Tr. por. Najvyšší súd dňa 15. júna 2021 uskutočnil verejné zasadnutie za prítomnosti strán konania.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, majú na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, možno prihliadnuť len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku, a nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie na hlavnom pojednávaní, za súčasného dodržania procesných predpisov a základných zásad trestného konania a pri dôslednom rešpektovaní práv obžalovanej. Pokiaľ ide o zákonnosť dôkazov, odvolací súd ani v tomto smere nezistil žiadne pochybenia. Dôkazy získané a vykonané zákonným spôsobom súd prvého stupňa hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, logickým a zároveň presvedčivým spôsobom, a vyvodil z nich skutkové zistenia a právne závery, ktoré sú správne, pričom v dôvodoch rozsudku podrobne analyzoval dôkazy a vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s podstatnými skutočnosťami a akými právnymi úvahami sa spravoval, preto rozsudok spĺňa parametre zákonne odôvodneného rozhodnutia podľa § 168 ods. 1 Tr. por. Najvyšší súd zastáva názor, že rozhodnutie ako celok je vecne správne a nevzhladol dôvod na jeho zmenu ani zrušenie. So skutkovými a právnymi závermi i spôsobom vyhodnotenia dôkaznej situácie súdom prvého stupňa sa stotožňuje, a s poukazom na to, že rozhodnutie súdu prvého a druhého stupňa tvoria z významového hľadiska jeden celok, tieto argumenty nebude opakovať.

Najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že stíhaný skutok sa stal a že ho spáchala obžalovaná Mgr. Z. C., predtým R.. Súd prvého stupňa dospel k správnym skutkovým zisteniam a správnym právnym záverom, keď obžalovanú uznal za vinnú zo spáchania zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), písm. c) Tr. zák.

Trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), písm. c) Tr. zák. sa dopustí verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu (§ 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák.) a/alebo ktorý nesplní povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci alebo z rozhodnutia súdu (§ 326 ods. 1 písm. c) Tr. zák.).

Trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa pre seba alebo pre inú osobu prijme, žiada alebo si dá sľúbiť úplatok. Prísnejšie sa potrestá ten, kto spácha čin uvedený v odseku 1 ako verejný činiteľ (§ 329 ods. 2 Tr. zák.).

Podľa § 128 ods. 1 Tr. zák. verejným činiteľom sa na účely tohto zákona rozumie prezident Slovenskej

republiky, poslanec Národnej rady Slovenskej republiky, poslanec Európskeho parlamentu, člen vlády, sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky, sudca, prokurátor alebo iná osoba zastávajúca funkciu v orgáne verejnej moci, príslušník ozbrojených síl, osoba v služobnom pomere, starosta, predseda vyššieho územného celku, poslanec orgánu územnej samosprávy, štátny zamestnanec alebo zamestnanec orgánu štátnej správy, územnej samosprávy alebo iného štátneho orgánu, osoba, ktorá vykonáva pôsobnosť v rámci právnickej osoby, ktorej zákon zveruje právomoc rozhodovať v oblasti verejnej správy, notár, súdny exekútor, člen lesnej stráže, vodnej stráže, rybárskej stráže, poľovníckej stráže, stráže prírody alebo osoba, ktorá má oprávnenie člena stráže prírody, ak sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Pre trestnú zodpovednosť a ochranu verejného činiteľa sa podľa jednotlivých ustanovení tohto zákona vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou. Verejným činiteľom je aj sudca alebo úradník medzinárodného súdneho orgánu uznaného Slovenskou republikou alebo funkcionár alebo iný zodpovedný pracovník orgánu činného v trestnom konaní iného štátu, orgánu Európskej únie alebo orgánu vytvoreného spoločne členskými štátmi Európskej únie, ak na území Slovenskej republiky vykonáva úkony trestného konania takého štátu alebo orgánu; pre jeho ochranu sa podľa ustanovení tohto zákona vyžaduje, aby úkony trestného konania vykonával v súlade s medzinárodnou zmluvou alebo so súhlasom orgánov Slovenskej republiky.

Podľa § 131 ods. 1 Tr. zák. vecou všeobecného záujmu sa na účely tohto zákona rozumie záujem presahujúci rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca, ktorý je dôležitý z hľadiska záujmov spoločnosti.

Podľa § 131 ods. 3 Tr. zák. úplatkom sa na účely tohto zákona rozumie vec alebo iné plnenie majetkovej či nemajetkovej povahy, na ktoré nie je právny nárok.

Objektom trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Tr. zák. je záujem štátu na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov a na ochrane práv a povinností fyzických a právnických osôb. Na naplnenie tejto skutkovej podstaty sa vyžaduje, aby sa činu dopustil špeciálny subjekt, t. j. verejný činiteľ, a to jednou z troch taxatívne uvedených foriem konania, pričom z hľadiska zavinenia úmysel páchatela okrem konania musí zahŕňať aj úmysel spôsobiť niekomu škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Objektívna stránka tohto trestného činu zahŕňa okrem iného konanie verejného činiteľa, ktoré spočíva a) vo vykonávaní svojej právomoci spôsobom odporujúcim zákonu, c) v nesplnení svojej povinnosti vyplývajúcej z jeho právomoci alebo z rozhodnutia súdu, pričom takto musí verejný činiteľ konať v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Zákonným znakom „v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech" sa rozumie akékoľvek neoprávnené majetkové alebo aj materiálne zvýhodnenie, na ktoré by páchatel alebo iná osoba nemali právo. Pojem „vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu" treba vykladať tak, že ide o obchádzanie zákona alebo iného právneho predpisu vydaného na základe zákona a pojem „nesplní povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci" naplnia konanie páchatela, ktorý nesplní svoju povinnosť uloženú mu zákonom alebo iným právnym predpisom alebo povinnosť, ktorá vyplýva z jeho pracovnej alebo funkčnej náplne. Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie.

Objektom trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 Tr. zák. je záujem štátu na riadnom, nestrannom a zákonnom obstarávaní vecí všeobecného záujmu. Objektívna stránka tohto trestného činu zahŕňa také konanie páchatela, ktorým sám alebo cez sprostredkovateľa prijme, žiada alebo si dá sľúbiť úplatok pre seba alebo inú osobu v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. Pod obstarávanie vecí všeobecného záujmu spadá plnenie úloh, na ktorých riadnom a nestrannom plnení má záujem buď celá spoločnosť alebo aspoň určitá sociálna skupina. Ide teda predovšetkým o činnosť v oblasti štátu a samosprávy, ale aj v oblasti uspokojovania všeobecne dôležitých ekonomických, zdravotných, sociálnych, kultúrnych a iných potrieb zásadného významu. Obstarávaním vecí všeobecného záujmu je nielen rozhodovanie, ale aj iná činnosť, ktorá s plnením úloh týkajúcich sa vecí všeobecného záujmu priamo súvisí, napr. príprava podkladov pre rozhodnutie, prípadne pre uzatvorenie zmluvy a pod. Súvislosť medzi prijímaním úplatku a obstarávaním vecí všeobecného záujmu tu bude

vtedy, ak úplatok má vzťah k činnosti, ktorá spadá pod obstarávanie vecí všeobecného záujmu (R 1/1978). Pri výklade pojmu obstarávanie vecí všeobecného záujmu treba predovšetkým rešpektovať, že zákonný pojem všeobecného záujmu je na ústavnej úrovni stotožnený s pojmom verejného záujmu, ktorý prináša prospech (majetkový alebo iný) všetkým občanom alebo mnohým občanom (I. ÚS 402/08). Tento trestný čin je dokonaný predovšetkým prijatím úplatku. V prípade, ak páchatel' úplatok žiadal, nie je rozhodujúce, či ho aj skutočne dostal. Trestný čin je dokonaný prejavou žiadosťou alebo sľubom. Páchatel'om tohto trestného činu môže byť iba osoba, ktorá sa podieľa na obstarávaní vecí všeobecného záujmu. Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie.

Pre uznanie viny na základe podanej obžaloby v tomto konaní bolo potrebné preukázať, že obžalovaná ako verejný činiteľ, v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, vykonávala svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a nesplnila si povinnosť vyplývajúcu z jej právomoci, a súčasne ako verejný činiteľ v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba žiadala a následne prijala úplatok. Premietnuté na skutkové okolnosti prípadu bolo potrebné preukázať, že obžalovaná v pozícii inšpektora práce a v súvislosti s týmto pracovným zaradením, pri inšpekcii práce v spoločnosti O. a v súvislosti s ňou, žiadala finančný úplatok vo výške 4 000 Eur, ktorý neskôr znížila na 3 200 Eur, za to, že kontrola dopadne v prospech uvedenej spoločnosti, a následne finančný úplatok vo výške 3 200 Eur prijala oproti odovzdaniu záznamu o výsledku inšpekcie, ktorý neodrážal reálne zistené nedostatky, čím porušila ustanovenia zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 125/2006 Z. z."), pretože nevypracovala protokol.

Na hlavnom pojednávaní uskutočnenom v dňoch 8. júla 2019, 9. júla 2019, 11. septembra 2019 a 12. septembra 2019 bolo vykonané rozsiahle dokazovanie zahŕňajúce:

- výsluch obžalovanej Mgr. Z. C., predtým R.,
- výsluch svedkov (M. K., Ing. O. E., M. M., Ing. M. M., Ing. U. Y., Ing. V. Z., Ing. A. C., PhD., Mgr. O. C., Ing. U. R.),
- prečítanie svedeckých výpovedí z prípravného konania v zmysle § 263 Tr. por. (B. O., M. A., I. A., M. M.),
- prečítanie listinných dôkazov vzťahujúcich sa na skutok (metodika pre výkon inšpekcie práce, plán práce, zápisnica z porady Inšpektorátu práce C., fotodokumentácia, služobná zmluva s dodatkom a opisom činnosti, spis Inšpektorátu práce C. obsahujúci dokumenty k inšpekcii /záznam o výsledku inšpekcie, výpis Sociálnej poisťovne, pracovné zmluvy M. M. a M. K., zápisnice o podaní informácie M. A., M. K., B. O. a K. E./, oznámenie o zaradení mimo činnej štátnej služby, výzva na vydanie vecí, zápisnice o vydaní vecí, výzva o vydaní vecí, výpis z obchodného registra, inzeráty O., pracovný posudok),
- prečítanie listinných dôkazov k osobe obžalovanej a jej pomerom (správa o povesti, výpis z Ústrednej evidencie priestupkov, odpis z registra trestov, lustrácie GP SR, CDB a STA),
- prehratie obrazovo - zvukových záznamov (záznamy z 2. augusta 2018 a z 22. augusta 2018),
- prehratie zvukových záznamov (záznamy z 25. júla 2018, 30. júla 2018, 31. júla 2018, 1. augusta 2018, 2. augusta 2018, 16. augusta 2018, 20. augusta 2018, 22. augusta 2018),
- prečítanie SMS správ (z 30. augusta 2018 a 15. augusta 2018),
- prehratie zvukového záznamu z USB kľúča (z 13. júla 2018),
- oboznámenie utajovanej prílohy (ustanovenie agenta, príkaz na použitie agenta, príkaz na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo obrazovo - zvukových záznamov, príkazy na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky).

(Obsah jednotlivých dôkazov je podrobne analyzovaný v rozhodnutí súdu prvého stupňa, preto sa mu odvolací súd nebude osobitne venovať a rozvádzať ho).

Vykonaným dokazovaním bolo v tomto konaní preukázané, a tieto skutočnosti ani neboli sporné, že obžalovaná dňa 13. júla 2018 v M., v priestoroch J. reštaurácie na C. G. č. X, vykonávala ako inšpektor práce Inšpektorátu práce C. inšpekciu zameranú na nelegálnu prácu v spoločnosti O., IČO: XX XXX XXX. Túto skutočnosť priamo potvrdzujú výpovede obžalovanej Mgr. Z. C. - R. i svedkov Ing. M. M., M. K., B. O., M. A., I. A., M. M., M. M., nepriamo (sprostredkovane) to vyplýva i z výpovede svedkov

Ing. O. E., Ing. A. C., PhD., Mgr. O. C., zo zabezpečených zvukových a zvukovo - obrazových záznamov a napokon i z listinných dôkazov, najmä z plánu práce (č. l. 202), zo zápisnice z porady Inšpektorátu práce C. zo 6. augusta 2018 (č. l. 204), zo záznamu o výsledku inšpekcie (č. l. 307). Skutočnosť, že obžalovaná bola v inkriminovanom čase štátnym zamestnancom Inšpektorátu práce C. v pozícii inšpektora práce, potom dokladuje služobná zmluva z 28. novembra 2014 uzatvorená medzi Inšpektorátom práce C. a obžalovanou, spolu s dodatkom k služobnej zmluve zo 6. októbra 2017 a opisom činnosti z 9. októbra 2017 (č. l. 293 a nasl.). Z naposledy označených dokumentov vyplýva aj podstata pracovnej činnosti obžalovanej, ktorou bolo okrem iného koordinovanie a vykonávanie kontrolnej a inšpekčnej činnosti vrátane vydávania rozhodnutí v tejto oblasti. Je nepochybné, že obžalovaná pri výkone inšpekcie vystupovala ako verejný činiteľ, jednak v zmysle naplnenia znakov podľa § 128 ods. 1 Tr. zák. tak, ako ich uviedol súd prvého stupňa, jednak a predovšetkým s ohľadom na § 10 ods. 2 veta tretia zákona č. 125/2006 Z. z., podľa ktorého inšpektor práce má v súvislosti s výkonom inšpekcie práce postavenie verejného činiteľa. Rovnako nepochybná je skutočnosť, že výkon inšpekcie práce (v oblasti nelegálneho zamestnávania) je obstarávaním vecí všeobecného záujmu, keďže záujem na dodržiavaní pracovnoprávnych a s nimi súvisiacich právnych predpisov je záujmom celospoločenským, presahujúcim záujem jednotlivca, preto je zabezpečovaný štátom a jeho orgánmi.

Dokazovaním bolo ďalej preukázané, že v čase výkonu inšpekcie práce boli na prevádzke kontrolovaného subjektu prítomné osoby bez pracovnoprávneho vzťahu k nemu. Išlo o štyri osoby, a to M. M., B. O., M. A. a I. A., ktoré okrem popisu práce, ktorú vykonávali, uviedli, že v spoločnosti O. boli dňa 13. júla 2018 len na skúšku, resp. v rámci pracovného pohovoru. Uvedené dokladujú okrem iného i zápisnice o podaní informácie, spísané s uvedenými osobami v deň výkonu kontroly (č. l. 315 - 318), výpoveď svedka M. K., zvukový záznam na USB kľúči a nepriamo i výpoveď svedkyne Ing. O. E.. Túto skutočnosť obžalovaná nespochybňovala, vo svojej výpovedi dokonca uviedla, že prihlásenie troch zo štyroch osôb bolo priamo na prevádzke kontrolované v registri Sociálnej poisťovne s negatívnym výsledkom. Zistenie „nelegálky“ na dotknutej prevádzke potvrdila aj svedkyňa Ing. M. M., hoci sa ukončenia inšpekcie nezúčastňovala. Prítomnosť a charakter vykonávaných činností týchto štyroch osôb na prevádzke spoločnosti O. v čase výkonu inšpekcie práce, pri zohľadnení absencie pracovných zmlúv a ich evidencie v Sociálnej poisťovni, odôvodnene nasvedčujú tomu, že išlo o výkon nelegálnej práce v zmysle § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pri súčasnom naplnení znakov závislej práce podľa § 1 ods. 2 Zákonníka práce, pretože tieto osoby vykonávali pridelené činnosti vo vzťahu nadriadenosti a podriadenosti, osobne pre zamestnávateľa, podľa jeho pokynov, v jeho mene a v pracovnom čase ním určenom, na čo nemá vplyv ani fakt, že za zamestnávateľa v tom čase konal poverený zamestnanec. V súvislosti s tým treba poukázať na skutočnosť, že od počiatku výkonu inšpekcie až po jej ukončenie nebolo spochybňované, že osoby boli na prevádzke prítomné na skúšku, bez pracovných zmlúv a bez prihlásenia v registri Sociálnej poisťovne, ani že vykonávali závislú prácu. Tendenciu spochybňovať uvedené skutočnosti nemala žiadna z dotknutých osôb, ani svedok M. K., ktorý si bol od počiatku vedomý zistených nedostatkov, tieto priznal a v dôsledku ich existencie sa začal správať korupčne. Akékoľvek špekulácie obžalovanej či jej údajné očakávania, že budú predložené zmluvy či prihlášky alebo iné dokumenty, ktoré by preukázali opak, preto v priebehu výkonu inšpekcie neboli namieste a sú len špekulatívnou obranou obžalovanej.

Podозrenie z vykonávania nelegálneho zamestnávania v spoločnosti O. vyplývajúce zo zistených nedostatkov teda určovalo ďalší priebeh inšpekcie, ktorý sa svedok M. K. snažil riešiť úplatkom. Priebeh inšpekcie bol podrobne popísaný obžalovanou i svedkom K. a ako taký nebol sporný. Sporným bodom zostala len požiadavka na úplatok a jeho prijatie obžalovanou v súvislosti s vykonávanou inšpekciou v nadväznosti na zistené nedostatky, a v tejto súvislosti bolo potrebné preukázať aj skutočnosť, že obžalovaná v úmysle získať neoprávnený prospech vykonávala svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a nesplnila si povinnosť z nej vyplývajúcu.

Z výpovede svedka M. K. je zrejmé, že po tom, ako bol oboznámený s výškou pokuty 8 000 Eur, pričom sa bránil tým, že by takáto pokuta bola pre neho likvidačná, mu obžalovaná navrhla, že to môžu spraviť napoly a do hodiny, k čomu došlo po fajčiarskej prestávke obžalovanej a jej spolupracovníčky.

Že by sa mohlo jednať o úplatok ho prvýkrát napadlo ešte pred prvou cigaretou, asi po 10 až 15 minútach, ako si sadli do boxov, z neverbálnej komunikácie medzi obžalovanou a jej spolupracovníčkou, keď sa dohodli, že vyjdú na cigaretu. Obžalovaná neskôr výšku úplatku znížila na 3 200 Eur, pričom však slovo úplatok nikdy nepoužila. Pri odchode z kontroly obžalovaná svedkovi povedala, že kým nie je záznam, nie je nič a dovedy má čas to riešiť. Svedok to podľa jeho vyjadrenia pochopil tak, že keď dá peniaze, bude záznam tak napísaný, že je všetko v poriadku. Vnímal to tak preto, že celá debata bola v neurčitkách, určite nikto nepovedal, že dajte úplatok. Obe strany po celý čas vedeli, o čom sa bavia. Splátkový kalendár sa riešil tiež, obžalovaná však použila výrok napoly a do hodiny, preto to vnímal ako požiadavku na úplatok. Ak sa hovorilo o tom, že má doniesť doklady, vždy to chápal tak, že má priniesť peniaze. K odovzdaniu peňazí potom došlo dňa 22. augusta 2018, kedy obžalovanej odovzdal obálku so sumou 3 200 Eur, podpísal záznam z kontroly a tento v rovnopise aj prevzal. Obžalovanú upozornil, že je tam 3 200 Eur, aby si peniaze prepočítala.

Svedok M. K. vo svojej výpovedi jasne vysvetlil, z akých dôvodov bol presvedčený o tom, že požiadavka na úplatok bola zo strany obžalovanej vznesená. Jeho výpoveď je v tomto smere logická a presvedčivá, preto u odvolacieho súdu nevzbudzuje žiadne pochybnosti o jej hodnovernosti a o tom, že celá konverzácia, ktorá výkon inšpekcie sprevádzala, bola poznačená snahou dohodnúť sa na výške úplatku. Napokon, práve z uvedených dôvodov svedok pristúpil k zaznamenávaniu výkonu inšpekcie prostredníctvom svojho mobilného telefónu, ktorého výsledkom je záznam na USB kľúči z tohto dňa. Silné presvedčenie svedka o tom, že ide o úplatok, sa prejavilo aj v jeho rozhovore s ďalšími osobami, ktorým ešte v priebehu výkonu inšpekcie oznámil, že kontrola si vyžiadala úplatok vo výške 4 000 Eur. Ide o svedkyňu Ing. O. E., ktorej to svedok oznámil telefonicky po tom, ako ju informoval, že prišla inšpekcia a hrozí im pokuta 8 000 Eur, svedkyňu M. M., ktorú o sume 4 000 Eur, poskytnutej za to, že kontrola dopadne v prospech svedka, pričom o pokutu nešlo, informoval svedok priamo v prevádzke. Svedkyňa B. O. takisto vypovedala, že k nim do šatne prišiel M. K., že má platiť pokutu 8 000 Eur a že od neho bol pýtaný úplatok. Svedok M. A. vypovedal, že svedok k nemu v priebehu výkonu kontroly prišiel, bol v šoku a pýtal sa, koľko má v peňaženke peňazí, vravel, že mu hrozí pokuta 8 000 Eur a že 4 000 Eur chcú ako úplatok. Svedkyňa M. M. uviedla, že svedok prišiel k baru, bol celý znechutený, že chcú úplatok, ktorý zmiernili na 4 000, ale do hodiny. Odvolací súd sa stotožňuje s hodnotením výpovede tohto svedka súdom prvého stupňa ako s hodnovernou, rozchádzajúcou sa len v nepodstatných bodoch, pretože svedok vo všetkých svojich výpovediach v prejednávanej veci v prípravnom konaní i pred súdom vypovedal vo vzťahu k úplatku jednoznačne a nemenne. Jeho výpoveď je vo vzťahu k preukázaniu viny obžalovanej kľúčová. Odchýlky, na ktoré poukazovala odvolateľka, nepovažuje odvolací súd za relevantné vo vzťahu k preukázaniu požiadavky na úplatok a jeho prijatiu, ani vo vzťahu k ďalším preukazovaným znakom skutkových podstát súdených trestných činov. Z pohľadu odvolacieho súdu výpoveď svedka K. nespochybnila ani Ing. M. M., ktorá poprela, že by obžalovaná od svedka žiadala peniaze.

Obsah výpovede M. K. v podstatných bodoch potvrdzuje i zvukový záznam z USB kľúča, ktorý bol zabezpečený samotným svedkom dňa 13. júla 2018. Vo vzťahu k tomuto dôkazu Najvyšší súd poznamenáva, že s názorom súdu prvého stupňa na jeho autenticitu a použiteľnosť sa v plnom rozsahu stotožňuje tak, ako boli odôvodnené v napadnutom rozhodnutí, a v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Schenk proti Švajčiarsku, podľa ktorého je možné použiť ako dôkaz aj spornú nahrávku a táto skutočnosť sama osebe nemusí byť porušením práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pokiaľ konanie ako celok je spravodlivé, nahrávka nie je jediným usvedčujúcim dôkazom v trestnom konaní a boli dodržané práva obhajoby spočívajúce v možnosti spochybniť takýto dôkaz. Za zmienku v tejto súvislosti stojí aj odborný názor, podľa ktorého je použiteľnosť takéhoto dôkazu vyvoditeľná z § 85 ods. 2 Tr. por. per analogiam, keďže účelom nahrávky bolo zachytiť nekorektný priebeh inšpekcie s korupčnými prvkami. Pokiaľ ide o obsah záznamu na USB kľúči, tento dotvára obraz o priebehu kontroly zhodne s tým, ako ho popísal svedok M. K., a obsahuje vyjadrenia, ktoré nevzbudzujú pochybnosti o priebehu skutku spôsobom, ktorý svedok uviedol (formulácie obžalovanej „...v stovkách určite sa nebavíme, keď dole...“, „...keby ste to nejak vedeli poriešiť do hodiny aspoň dva, ešte by sa dalo, tri..., „...ak sa nebude dať, tak budeme musieť prerokovať protokol a postupovať v súlade so

zákonom...", a svedka K. „...tu a teraz do hodiny vám dať peniaze...vražda...", „ja som stíhaný, vy ste stíhaní...", „...osem zákon, štyri tisíc vy..."). Napokon autentickosť záznamu ako takú nespochybnila ani sama obžalovaná. Je nutné podotknúť, že tento dôkaz bol použitý len ako podporný k výpovedi svedka K., ktorá je spolu s ostatnými zabezpečenými zvukovými a zvukovo-obrazovými záznamami kľúčovou vo vzťahu k preukázaniu viny obžalovanej. Odvolací súd hodnotí, že aj v prípade nepripustenia záznamu z USB kľúča ako dôkazu by v danej veci bolo zabezpečených dostatok dôkazov pre vyslovenie záveru o vine obžalovanej.

Pokiaľ ide o samotné zvukové a zvukovo - obrazové záznamy z telefonických rozhovorov a osobných stretnutí svedka M. K. a obžalovanej, tieto dokumentujú priebeh skutku v čase po výkone inšpekcie práce. Obsahovo však nadväzujú na jej priebeh a dohody, ktoré na nej odzneli, v zmysle výpovede svedka M. K. a nahrávky z USB kľúča. Zo záznamu z 25. júla 2018 (prepis žurnalizovaný na č. l. 250) je zrejmé, že už v úvode tohto rozhovoru sa svedok snaží „doriešiť situáciu" vo svoj prospech, resp. v prospech spoločnosti O., čo s následným jeho vyhlásením, že „sa dačo podarilo", v kontexte vykonanej kontroly, nemožno vykladať inak, len že išlo o riešenie prostredníctvom odovzdania úplatku. Svedčí o tom aj poukaz svedka na predchádzajúcu dohodu „čo sme zjednali potom myšlienku" a „tú mám nižšiu", čím jednoznačne myslí úplatok v sume zníženej zo 4 000 Eur na 3 200 Eur tak, ako to bolo dohodnuté v inkriminovaný deň 13. júla 2018. Obžalovanej po naliehaní svedka v priebehu výkonu kontroly muselo byť jasné, že zdarne vyriešiť situáciu v tomto prípade znamená, že výsledok kontroly nebude iný ako záznam. Sám svedok vo svojej výpovedi uviedol, že riešiť vec pochopil ako záznam napísaný tak, že je všetko v poriadku. Dokumentuje to aj pokračovanie tejto komunikácie, keď tento svedok položil otázku: „A opýtam sa, a už budete mať aj zápis spravený, všetko jak má byť, hej? Že by bolo..... Urobte už aj zápis, že by bolo čisto a tým pádom máme vyriešenú myšlienku, hej?", na čo obžalovaná odpovedá „Dobre. Dobre." Kontext rozhovorov a ich charakter potvrdzuje aj rozhovor z 31. júla 2018 (prepis žurnalizovaný na č. l. 255), v ktorom svedok vyslovil požiadavku „neťahať" do veci ďalšie osoby, čo mu obžalovaná odsúhlasila odpoveďou „na prerokovaní sa stretneme sami". Z rozhovoru 1. augusta 2018 (prepis žurnalizovaný na č. l. 257) už túto požiadavku vzniesla obžalovaná: „A najradšej by som tak, že sa dohodneme, dakde mimo sa stretneme", a následne na otázku obžalovaného „...u mňa to nevieme zriešiť? U mňa, však na pokoji máme, nikto tam nie je, vyriešené.." odpovedá „No nie, najradšej by sme to niekde, kde budeme...". Odvolací súd poukazuje ďalej na obrat, ktorý po neúspešnom pokuse o stretnutie nastal v rétorike obžalovanej v neskoršej telefonickej komunikácii dňa 1. augusta 2018 (prepis žurnalizovaný na č. l. 259). Z tohto rozhovoru je zrejmé, že obžalovaná sa už neusilovala o osobné stretnutie, ale začala požadovať predloženie pracovných zmlúv a ich odovzdanie cez kolegu, hoci dovtedy pracovné zmluvy neboli predmetom ich rozhovoru a existovala požiadavka na samostatné stretnutie. Tejto zmene svedok nerozumel, preto opätovne začal riešiť otázku poskytnutia úplatku a osobného stretnutia, keď sa spýtal „A tie naše veci? Jak, jak to vyriešime toto?...Jak mám tomu rozumieť všetkému?"... a pokračuje „Viem, ale ...bez papierov, bez toho všetkého,...už keby sme to zrealizovali, že by som mal aj správu, všetko urobené, viete jak sme sa minule o tom bavili?" V tejto rétorike obžalovaná pokračovala aj na osobnom stretnutí dňa 2. augusta 2018 (prepis záznamu žurnalizovaný na č. l. 234), na ktorom jej boli odovzdané pracovné zmluvy, preto už svedok otvorene hovorí „Povedzte mi, jak to doriešime?...povedali ste mi vtedy napoly, ja toľko peňazi som nemal, čo ste pýtali, hej?". Je nepochybné, že svedok tu naráža na predchádzajúcu dohodu medzi ním a obžalovanou a že formulácia „napoly" súvisí s peniazmi, nie s počtom neprihlásených osôb. Tak, ako v predchádzajúcich rozhovoroch, ani v tomto prípade, pri tejto konkrétnej otázke svedka, z formulácie ktorej bez ďalšieho vyplýva, že obžalovaná si mala od svedka pýtať peniaze, sa obžalovaná v rozhovore verbálne nebránila a túto skutočnosť nepoprela ani nevyvracala. Na tomto mieste sa žiada poznamenať, že táto formulácia je v podstate rekapituláciou predchádzajúcich stretnutí, zhrnutím ich podstaty. Ide o vetu, ktorá je zrozumiteľná a jasná aj pre priemerného človeka. Zároveň je natoľko závažným obvinením, že každý verejný činiteľ, ktorý vykonáva svoju právomoc spôsobom neodporujúcim zákonu, plniac si riadne svoje povinnosti, nesnažiac sa získať úplatok či iný neoprávnený prospech, by sa najneskôr v tomto momente pokúšal veci uviesť na pravú mieru a vyvrátiť skutočnosti, ktoré sú v nej obsiahnuté. Obžalovaná však nereagovala, nesnažila sa svedkovu „domnienku" vyvrátiť, aby tento nezotrval v omyle, že z jej strany došlo k požiadavke na úplatok. Táto skutočnosť vedie len k jedinému záveru, že o úplatok skutočne celý čas išlo. Uvedeným však rozhovor neskončil, naopak, svedok opätovne

pokračoval k podstate veci „No a s tým čo ste hovorili, s peniazkami?...Lebo ja dačo mám,...som si zobral úver, lebo mi trebalo... a toľko som nemal, koľko ste pýtali...". V ďalšej časti obžalovaná rozhovor znova zaviedla na doklady a svedkovi vysvetľuje, že výsledkom inšpekcie by mal byť protokol. Na to M. K. opäť reaguje „...takže čo, ako čo ste mi povedali, že, že som vám zohnal peniažky...Čo už neplatí?...Lebo s kolegyňou ste... sedeli u mňa...som teraz z toho v pomykove...ja som v takom istom prúseri jak aj vy". Obžalovaná opätovne u svedka nevyvracala „omyl" v tom, že z jej strany došlo k požiadavke na úplatok. Svedok pokračoval v rekapitulácii: „Viete, lebo vtedy sme si povedali jasne, napoly, nemal som, povedali ste mi...skúste mi a mali ste možnosť. Tak to bolo?" Na to obžalovaná reaguje „Eh.". M. K. ďalej pokračuje „...lebo ja vtedy do hodiny som nemal šancu to zohnať..." Po tom, ako v rozhovore prišla reč na kolegu C., už obžalovaná výslovne popiera „návrh napoly", avšak bez odôvodnenia. Obžalovaná pokračuje požiadavkami na doklady, svedok opätovne žiada vysvetlenie a napokon dodáva „Dobre, už som to pochopil...Tie papiere tam, nemusím žiadne, tie nič, len, len toto, čo mám poslať". Obžalovaná sa opätovne vracia k dokladom, avšak v tejto časti už vysvetľuje, že okrem prihlášok potrebuje pracovné zmluvy na M. a K., čo zopakovala aj v pokračujúcej časti rozhovoru. Pracovná zmluva M. K. a M. M. však obžalovanej boli odovzdané už v úvode tohto stretnutia (prepis č. l. 234, zhodne vypovedala aj obžalovaná).

Prevzatie úplatku dokumentuje zvukovo - obrazový záznam z 22. augusta 2018 (prepis žurnalizovaný na č. l. 242), fotodokumentácia k prípadu (č. l. 289) a zápisnica o vydaní veci z 22. augusta 2018. Zvukovo - obrazový záznam zachytáva stretnutie obžalovanej a svedka M. K. na verejnom priestranstve pred budovou Inšpektorátu práce v C.. Hoci obžalovaná začína rozhovor k inšpekcii tým, že svedok by pre ňu mal mať nejaké doklady, z ďalšieho priebehu rozhovoru je zrejmé, že obžalovaná oproti podpisu odovzdala svedkovi záznam (ktorý neobsahoval žiadne zistené nedostatky a v ktorom sa nenachádzali osoby prítomné na prevádzke 13. júla 2018 bez pracovnoprávneho vzťahu k spoločnosti O.). Obžalovaná v tomto momente, bez toho, aby si overila, čo jej svedok odovzdá, ukončila inšpekciu záznamom, ktorý bol podpísaný, bez akéhokoľvek dôvetku, že by sa situácia mala zmeniť v prípade, ak jej nebudú odovzdané príslušné doklady. Obžalovaná odsúhlasila, že všetko je tak, ako má byť, a rozhovor pokračuje ozrejmiením, že nelegálne zamestnané osoby sa v zázname nenachádzajú, keď obžalovaná vysvetľuje „...títo dvaja boli na prevádzke, čiže...", svedok dopĺňa „...títo boli dvaja na prevádzke a tamtí, čo boli na pohovore, takže nič..", pričom obžalovaná súhlasí, keď odpovedá „...hej, tu vás poprosím, že ste prevzal". Jednoznačný záver, že obžalovaná mala vedomosť o tom, že v odovzdanej obálke nie sú doklady, ale peniaze, umožňuje učiniť tá časť zachyteného rozhovoru, v ktorej sa svedok pýta „...peniažky chcete, dám vám v obálke alebo tak to prepočítate, že by ste vedeli", obžalovaná uvádza „...tak...dobre...tak." Z obsahu záznamu nevyplýva, že by v tomto momente obžalovaná telefonovala alebo že by sa iným spôsobom rozptyľovala jej pozornosť od predmetu rozhovoru. Išlo o jasnú formuláciu smerujúcu k tomu, aby si prevzaté peniaze, úplatok (odovzdaný v nadväznosti na predchádzajúce dohody a komunikáciu) prepočítala, proti čomu obžalovaná nenamietala a opätovne nemala snahu uviesť veci na pravú mieru. O jej vedomosti o finančnej čiastke v prevzatej obálke v tomto momente nie je žiadnych pochyb. Rovnako treba poukázať na moment, keď obžalovaná uzatvára, že inšpekcia bola ukončená. Z jej verbálneho prejavu nie sú zrejmé žiadne ďalšie podmienky, prípadne vysvetlenie, že v prípade nepredloženia dokladov by sa záznam zrušil protokolom tak, ako to neustále v rámci svojej obhajoby tvrdí. Rovnako podľa názoru odvolacieho súdu je minimálne zvláštne vysvetlenie, že obžalovaná si obsah obálky chcela skontrolovať až neskôr. Takýto postup sa vymyká bežnej logike a je absurdný, keďže bolo možné si predloženie dokladov overiť priamo na mieste a vyhotovený záznam jednoducho neodovzdávať a inšpekciu neukončiť. Oveľa pravdepodobnejší je potom ten záver, že obžalovaná, vedomá si obsahu obálky, v ktorej bola suma 3 200 Eur, nachádzajúc sa na verejne prístupnom a viditeľnom mieste, obálku nechcela otvárať kvôli opatrnosti, ktorá sa u nej objavovala v priebehu celej komunikácie so svedkom K. vo vzťahu k úplatku. Ďalej nemožno prehliadnúť ani tú časť rozhovoru, v ktorej sa svedok výslovne vyjadří, že „...Tak jak ste vraveli, hej? ...Tá lepšia cena tritisíc dvesto Eura.." a obžalovaná odpovedá „...hej, hej..", v ďalšej časti sa svedok k tejto otázke vracia a pýta sa „...nechcete prepočítať? Tam je tritisíc dvesto Eur jak ste chceli." A obžalovaná odpovedá „nie", svedok pokračuje „sa pýtam pre istotu..." a obžalovaná „hej". Z načrtnutých dialógov nemožno učiniť iný záver, len že obžalovaná veľmi dobre vedela, že išlo o úplatok („lepšiu cenu" vo výške 3 200 Eur výmenou za záznam bez nedostatkov), a nikdy nemala v úmysle žiadať

doplnenie dokladov. Dôkazom je aj samotný záznam, ktorý dokumentuje priebeh inšpekcie v rozpore so skutočnosťou a neobsahuje ani zmienku o štyroch nelegálne zamestnávaných osobách. Najvyššiemu súdu nedá v tejto súvislosti nepodotknúť, že omyl obžalovanej vo vzťahu k obsahu obálky je vylúčený aj s poukazom na rozmery bankoviek oproti bežným rozmerom dokumentu formátu A4.

Z uvedeného je podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaná v priebehu výkonu inšpekcie práce dňa 13. júla 2018 v spoločnosti O. v priamej nadväznosti na skutočnosť, že na prevádzke boli zistené štyri osoby bez pracovnoprávneho vzťahu k tejto spoločnosti, vznesla požiadavku na úplatok od svedka M. K. vo výške 4 000 Eur, ktorú neskôr znížila na 3 200 Eur, a tento aj fyzicky prevzala dňa 22. augusta 2018, za čo inšpekcia dopadla v prospech kontrolovanej spoločnosti tak, že obžalovaná vyhotovila záznam, ktorý neobsahoval zistené nedostatky a nezmieňoval sa ani o prítomnosti zistených osôb na prevádzke, hoci mala vyhotoviť protokol, čím došlo k výkonu právomoci obžalovanej ako inšpektorky práce v rozpore so zákonom a k porušeniu jej povinnosti.

K obhajobe obžalovanej a k odvolacím námietkam:

Obhajobu obžalovanej ani odvolací súd nepovažoval za spôsobilú vyvrátiť, skutočnosti, ktoré sa jej kladú za vinu, a rovnako ako súd prvého stupňa, jej neuveril. Pokiaľ obžalovaná tvrdila, že rozhovory týkajúce sa konkrétnej sumy sa týkali výšky pokuty, takéto tvrdenie je aj vzhľadom na svedectvo U. Y., že inšpektor práce neprichádza priamo do styku s financiami od kontrolovaného subjektu, absurdná. Navyše suma 4 000 Eur (a už vôbec nie suma 3 200 Eur) nezodpovedá výške pokuty stanovenej zákonom č. 125/2006 Z. z., § 19 ods. 2, podľa ktorého ak ide o nelegálne zamestnávanie dvoch a viac fyzických osôb súčasne, pokuta je najmenej 5 000 Eur, teda dolná hranica pokuty je stanovená zákonom. Svedok M. K. nemal dôvod vyjednávať s inšpektorom práce o výške pokuty, ani o počte osôb. Skutočnosť, že predmetom rozhovoru nebol ani počet osôb, bola jednoznačne potvrdená citáciou rozhovorov medzi obžalovanou a svedkom K., v ktorých svedok opakovane spomína peniaze, pričom obžalovaná tieto skutočnosti nevyvracia. Jednoznačnosť predmetu rozhovoru sa prejavila aj pri porozumení v správaní, keď obžalovaná napokon vyžiadaná úplatok prevzala. Zdržanlivosť obžalovanej a jej vyháňavé odpovede v priebehu celej komunikácie, resp. jej neustále poukazovanie na doklady, odvolací súd pripisuje veľkej opatrnosti, ktorá sa pri trestných činoch tohto charakteru bežne objavuje a možno ju zaradiť do znakov sofistikovanej trestnej činnosti.

Obžalovaná v odvolaní súdu vytkla nerešpektovanie zásady *in dubio pro reo*. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že aplikácia tejto zásady prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Odvolací súd je toho názoru, že vo veci boli vykonané všetky dôkazy, ktoré umožňujú objektívne posúdenie stavu veci, a v konaní neexistovala dôkazná núdza tak, ako obžalovaná tvrdí. Po vykonanom dokazovaní, ktoré pred vyhlásením rozsudku súdu prvého stupňa nenavrchovala doplniť ani sama obžalovaná, potom nevznikli pochybnosti o dokazovaných skutočnostiach. Vinu obžalovanej preukazuje výpoveď svedka M. K. i zabezpečené záznamy, ktoré ako celok vytvárajú dostatočný a objektívny obraz o konaní obžalovanej a sú jednoznačným dôkazom o jej vine. Odvolací súd nevzhliadol žiadne pochybnosti o tom, že obžalovaná úplatok žiadala a napokon aj prevzala. V konaní neboli produkované dôkazy, ktoré by hodnoverne preukazovali opak. Tvrdenia obžalovanej, ktorými sa snaží vyvracať preukázané skutočnosti, sú absolútne nepresvedčivé, pretože z obsahu komunikácie medzi ňou a svedkom K. je celkom zrejmé, že predmetom rozhovorov bol výlučne úplatok, hoci z jej strany o ňom nepadlo ani slovo, a obžalovaná so svedkom K. komunikovala v určitých náznakoch a inotajoch, kam možno zaradiť aj požadovanie pracovných zmlúv svedka K. a svedkyne M. priamo po tom, ako jej boli odovzdané, v zmysle vyššie analyzovaných obsahov záznamov. Navyše už pri výkone inšpekcie dňa 13. júla 2018 bola reč o podstupovaných rizikách a svedok sa vyjadril aj k trestnoprávnej rovine („...ja som stíhaný, vy ste stíhaní...“). Od počiatku kontroly bolo jasné, že existujú nedostatky, ktoré by v prípade striktného postupu podľa zákona viedli k pokute, preto svedok K. opakovane tlačil na zmierne vyriešenie situácie,

pod ktorým sa nedalo rozumieť nič iné, než ukončenie inšpekcie bez pokuty, na ktorú podľa jeho vyjadrení nemal, čo znamenalo jej ukončenie záznamom bez zistených nedostatkov. Táto skutočnosť i korupčné tendencie svedka boli obžalovanej zrejme, čo vyplýva zo zachytenej komunikácie i z jej vyjadrení. Napriek tvrdeniam obžalovanej, že nešlo o úplatok, táto sa v priebehu celej komunikácie nesnažila uviesť veci na pravú mieru tak, aby svedka vyviedla z údajného omylu, že požaduje peniaze výmenou za „čistý stôl“. Práve naopak, svojimi verbálnymi i neverbálnymi reakciami svedka v uvedených skutočnostiach len utvrdzovala a prevzatím úplatku predchádzajúce dohody a skutočnosť, že svedok K. korupčný kontext komunikácie pochopil správne, v plnom rozsahu potvrdila.

Odvolačí súd nepovažuje za akceptovateľné vyjadrenia obžalovanej, že sa v priebehu celého konania snažila vysvetliť priebeh inšpekcie práce, avšak súd nepochopil komplikovaný priebeh kontroly ako osobitného správneho konania, ktoré má vlastné interné pravidlá. Odvolačí súd rozumie tomu, že obžalovaná v rámci svojho práva na obhajobu môže využívať všetky prostriedky obrany, avšak presvedčať súd o tom, že taký spôsob výkonu kontroly, k akému podľa vykonaného dokazovania došlo, je v súlade so zákonom a ide o štandardný úradný postup, len ho súd nepochopil, je skutočne neprimerané. Vyhotoviť záznam a ukončiť kontrolu za prítomnosti zástupcu kontrolovaného subjektu a až následne kontrolovať úplnosť predloženia dokladov je minimálne neštandardné, vymykajúce sa všednej logike, nie je to ani v súlade s obvyklým postupom kontrolóra, ktorý bežne, aj vzhľadom k svedectvu Ing. Z., v prípade zistenia nedostatkov vypracuje protokol, a najmä takýto postup nie je v súlade so zákonom č. 125/2006 Z. z., ust. § 13 ods. 2, ods. 3, ktorý jasne hovorí, že v prípade zistenia nedostatkov u kontrolovaného subjektu je inšpektor práce povinný vypracovať protokol, a naopak, v prípade absencie nedostatkov, záznam, nehovoriac už o tom, že v tomto prípade bol celý postup a konanie obžalovanej motivovaný korupčne. Argumenty obžalovanej, ktorými sa opakovane snaží vysvetľovať jednotlivé kroky v priebehu skutku, sa možno sami osebe, vytrhnuté z kontextu, podľa obžalovanej javia ako presvedčivé, v komplexnom posúdení celej veci však neobstoja. Ako správne uviedol súd prvého stupňa, obhajoba obžalovanej je zameraná na zahmlievanie podstaty, ktorou je jasne preukázané vyžiadanie a prijatie úplatku, resp. neoprávnené získanie majetkového prospechu a v tejto súvislosti porušenie povinností inšpektora práce. Podružné okolnosti, medzi ktoré možno zaradiť aj typ obálky, v ktorej boli peniaze prevzaté, či výzvu vyšetrovateľa na vydanie vecí, vydanie obálky, nie bankoviek, hoci obsahom obálky boli bankovky, čo je rovnako v spise zadokumentované, a obsah obálky nespochybnila ani samotná obžalovaná, nie sú podľa názoru odvolacieho súdu z celkového pohľadu na trestnú činnosť obžalovanej relevantné.

Vzhľadom na uvedené odvolačí súd považuje obhajobu obžalovanej za nepresvedčivú a odvolacie námietky za neopodstatnené.

Obžalovaná v písomnom odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu navrhla doplnenie dokazovania prečítaním predložených listinných dôkazov, a to:

- faktúry č. Y. (č. l. 593), ktorá dokladuje, že obžalovaná uskutočnila objednávku výrobkov od spoločnosti I. dňa 12. júla 2018, číslo objednávky je totožné s číslom balíka v Potvrdení o doručovaní balíka z č. l. 592,
- Metodického usmernenia k navrhovaniu pokút z júna 2018 (č. l. 594 - 597), upravujúceho základné zásady navrhovania pokút, postup pri zohľadňovaní kritérií pri navrhovaní pokút, rozpätie navrhovaných pokút a iné náležitosti ich ukladania s tým, že pokyn bol účinný od 15. júna 2018. V pokyne bola zvýraznená časť týkajúca sa ukladania pokút pri nelegálnom zamestnávaní, konkrétne v časti týkajúcej sa dvoch až štyroch nelegálne zamestnaných osôb pri veľkosti zamestnávateľa na prevádzke 1 - 9, ktorá sa podľa pokynu pohybuje v rozmedzí 5 000 až 8 000 (Eur).
- potvrdenia o doručovaní balíka (č. l. 592), z ktorého vyplýva priebeh doručovania balíka číslo XXXXXXXXXXXX dňa 13. júla 2018 s jeho odovzdaním v C. o 12:05 hod.

Najvyšší súd sa dôsledne zaoberal týmto návrhom obžalovanej a dospel k záveru, že navrhnuté doplnenie dokazovania nie je potrebné, nakoľko skutočnosti, ktoré by mali byť týmito dôkazmi preukázané nie sú sporné, navyiac z hľadiska podstaty dokazovaných skutočností, s poukazom na ostatné vo veci vykonané dôkazy, majú nepodstatný alebo len marginálny význam bez spôsobilosti zásadným spôsobom ovplyvniť

rozhodnutie v merite veci.

Faktúra od Q. a „Potvrdenie o doručovaní balíka mali potvrdzovať obhajobu obžalovanej, že v inkriminovanom čase očakávala súkromnú zásielku, pričom „minimálne v tejto časti išlo o súkromný rozhovor medzi ňou a kolegyňou Ing. M. M. a nie o výkon inšpekcie“. K tomu treba uviesť, že takéto tvrdenie obžalovanej je ťažko spochybniteľné, avšak na druhej strane, z pohľadu hodnotenia všetkých vo veci vykonaných dôkazov, je táto okolnosť zásadne nepodstatná a ako taká nespôsobilá zvrátiť presvedčivosť všetkých ostatných dôkazov v prospech obžalovanej.

Pokiaľ sa týka požiadavky na vykonanie dôkazu oboznámením „Metodického usmernenia“ Národného inšpektorátu práce týkajúceho sa spôsobu ukladania pokút inšpektormi práce vychádzajúceho zo Zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 80/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, takéto dokazovanie súd nevykonáva, pretože právne predpisy (vrátane interných podzákonných predpisov) nie sú predmetom dokazovania, pretože ich súd musí poznať (v zmysle zásady iura novit curia).

K právnej kvalifikácii:

Pokiaľ ide o správnosť právnej kvalifikácie, odvolací súd nemá v tomto smere žiadne pochybnosti o tom, že konanie obžalovanej naplnilo znaky skutkovej podstaty trestného činu (zločinu) prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom (prečinom) zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), písm. c) Tr. zák. Trestné činy sú zaradené do rôznych dielov ôsmej hlavy Trestného zákona a každý z nich má za úlohu chrániť iný objekt v rámci ochrany poriadku vo verejných veciach. Ak páchatel naplní skutkovú podstatu oboch z nich jedným konaním tak, ako k tomu došlo v prejednávanej veci, ich jednočinný súbeh nie je vylúčený. U oboch trestných činov bola preukázaná subjektívna i objektívna stránka spočívajúca v konaní obžalovanej, ktorá ich spáchala ako verejný činiteľ (inšpektor práce), v súvislosti s výkonom svojej právomoci a zodpovednosti a pri obstarávaní vecí všeobecného záujmu (pri výkone inšpekcie práce v spoločnosti O.), keď žiadala a prijala úplatok od M. K. vo výške 3 200 Eur za to, že inšpekcia, ktorej výsledkom bol napriek zisteným nedostatkom záznam, dopadla v prospech kontrolovanej spoločnosti, a zároveň v úmysle zadovážiť si neoprávnený prospech vykonávala svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a nesplnila povinnosť vyplývajúcu zo zákona, keď porušila ustanovenie § 13 ods. 2, ods. 3 zákona č. 125/2006 Z. z. (nevypracovala protokol a nezohľadnila zistené nedostatky). Právnu kvalifikáciu skutkov preto odvolací súd považuje za správnu, rovnako tak úpravu skutkovej vety súdom prvého stupňa, ktorá úprava zodpovedá vykonanému dokazovaniu.

Vo vzťahu k ustanoveniu § 326 ods. 1 písm. c) Tr. zák., ktoré do právnej kvalifikácie bolo doplnené súdom prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania, Najvyšší súd konštatuje, že obžalovaná nemala možnosť sa k takto upravovanej právnej kvalifikácii na hlavnom pojednávaní vyjadriť, a hoci to sama odvolateľka nenamieta, je treba konštatovať, že takýto postup súdu prvého stupňa nebol v súlade so zásadou kontradiktórnosti konania. Na druhej strane treba zároveň konštatovať, že k samotnej podstate, resp. ku skutkovým okolnostiam, tvoriacim podstatu tejto zmeny, mala obžalovaná možnosť vyjadriť sa kedykoľvek v priebehu konania, a svoje právo vysloviť námietky priamo k zmenenej právnej kvalifikácii mohla realizovať prostredníctvom podaného odvolania, prípadne na verejnom zasadnutí uskutočnenom odvolacím súdom, preto tento nedostatok Najvyšší súd považuje za zhojený ipso facto vykonaním odvolacieho konania.

K trestu:

Pri ukladaní trestu bolo v zmysle § 41 ods. 1 Tr. zák. potrebné vychádzať z trestnej sadzby podľa § 329 ods. 2 Tr. zák. v zákonnej výmere päť až dvanásť rokov. V prípade obžalovanej súd prvého stupňa správne ustálil jednu poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že pred spáchaním trestného činu viedla riadny život (§ 36 písm. j/ Tr. zák.), a jednu pritŕažujúcu okolnosť, keďže spáchala viac trestných činov (§ 37 písm. h) Tr. por. s poukazom na S 1/2011). Trest odňatia slobody vo výmere päť rokov bol potom uložený v súlade so zákonom, na dolnej hranici do úvahy pripadajúcej trestnej sadzby. Rovnako

tak zaradenie obžalovanej na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák., keď obžalovaná dosiaľ nebola súdne trestaná a nevykonávala žiaden trest, je v súlade so zákonom. Vo vzťahu k primeranosti uloženého trestu k spáchanému trestnému činu je potrebné dodať, že požiadavka primeranosti súvisí s potrebou individualizácie trestu, a súd v každom jednom prípade bez rozdielu musí mať pri rozhodovaní o treste možnosť prihliadať na jednotlivé okolnosti prípadu, ako i na pomery páchatel'a. Pokiaľ ide o peňažný trest, jeho uloženie je plne odôvodnené ustanovením § 56 ods. 1 Tr. zák., keďže bol uložený páchatel'ovi úmyselného trestného činu, ktorým získal alebo sa snažil získať majetkový prospech. So zreteľom na preukázateľne požadovanú výšku úplatku i na to, že cieľom peňažného trestu je odčerpanie majetkového prospechu trestného činu s tým, že je možné postihnúť aj majetok páchatel'a nad tento rámec (por. R 51/1988 - I), má odvolací súd za to, že peňažný trest uložený súdom prvého stupňa vo výške 4 000 Eur je primeraný, spôsobilý naplniť svoj účel a bol uložený v zákonom ustanovenom rozmedzí, bližšie k jeho dolnej hranici. Odvolací súd pri naposledy uvedenej úvahe o primeranosti uloženého peňažného trestu zohľadnil aj osobné a majetkové pomery obžalovanej v zmysle § 57 ods. 1 Tr. zák., vyplývajúce z vykonaného dokazovania. Vo vzťahu k náhradnému trestu je vždy treba citlivo zvažovať závažnosť a rozsah jeho zásahu do osobnej slobody páchatel'a, keďže jeho hlavným zmyslom nie je generálna či individuálna prevencia trestu a ani morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, ale tento prioritne plní funkciu hrozby a zároveň motivácie, ktorá má páchatel'a donútiť peňažný trest zaplatiť (ZSP 59/2020). Z uvedených hľadísk náhradný trest s výmerou osem mesiacov uložený obžalovanej spĺňa podmienky § 57 ods. 3 Tr. zák. Možno teda uzavrieť, že trest ako celok bol obžalovanej súdom prvého stupňa uložený v súlade so zákonom a zodpovedá aj zásadám pre ukládanie trestov podľa § 34 ods. 2, ods. 6, ods. 7 Tr. zák. Námietky obžalovanej sú preto neopodstatnené.

Uzavrúc predchádzajúce úvahy má odvolací súd za to, že v prejednávanej veci nedošlo k namietaným pochybeniam [§ 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. a § 307 ods. 2 Tr. por.] a napadnutý rozsudok je vecne správny. V konaní odvolací súd nezistil ani nedostatky, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Na základe vyjadreného Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.